

— Помага Бог, господин Вълчев! Още ли работите? . .

Гласът е свеж и весел.

— Сполай ви, момиче! Още ами! Като не останяхте да ми помагате! . . Елате де, елате да ви представя! Моят гостенин и приятел, госпожица Славка — акушерка на общината Буковец.

Той ми хвърля един бърз, дяволит поглед и продължава:

— Най-важната личност тука, помага за увеличаване на народонаселението, макар че сама е девственица! Няма шега — аз гарантирам! . .

— Ах, господин Вълчев! Моля ви се, не почвайте пак! . .

Момичето цяло се зачервява, но очите му се смеят.

— Влезте де, влезте! Кажете, отпахте ли си след нощес? . .

И без да чака отговор, добавя, обърнат към мене:

— Прекарахме цяла нощ тука, двамата. . . Е! И дядо Михал беше, ама той е стара лисица, легна си рано-рано зад казана. . .

Той се усмихва със своята чудна, малко смущаваща усмивка: само с устните, а